

— Когато севастократоръ Исакъ ми обеща дъщеря си, азъ смѣтахъ, че той има мома за женене, — извика пълень съ негодувание Иванко, — а не, че се глуми съ лудетѣ... Отъ кжде ще знамъ, че имате обичай да обещавате кърмачета на стогодишни старци? Само за да ги залъгвате, нали? Казали сте си, този дебелоглавъ варваринъ ще падне въ примката. И той падна, наистина. Сега съмъ въ рѣцетѣ ви. Можете да правите съ мене каквото искате. Ала смѣтката ви е крива. Азъ се отказвамъ отъ сватовството и високата честь да стана роднина на порфиророднитѣ. Не съмъ бавачка, та да ми давате дете за отглеждане. Не приемамъ да водя войскитѣ ви противъ когото и да било... Освенъ при едно условие...

Изплашени, изтрѣпнали отъ сърдития гласъ на българина, ромейтѣ приближиха по-близо до него:

— Какво?..

— Да ми дадете княгиня Анна за съпруга...

Всички се спогледнаха. Това бѣ най-близкото до ума. Анна бѣ свободна, млада, хубава. Защо трѣбваше да се даде детето, а не майката?

Вдовицата наведе свѣтливо очи. Тя знаеше, че никога баща ѝ нѣма да се съгласи този българинъ да му стане зеть и съ това да добие права върху византийския престолъ. Освенъ това, тя не харесваше буйния нравъ на чужденеца, свикнала съ ласкателствата и угодничествата на женственитѣ ромейски патрицији. А отдавна вече красивиятъ Теодоръ Ласкарисъ бѣ спечелилъ тайно сърдцето ѝ. И за да спаси баща си отъ мъчителния отказъ, тя побърза да разреши въпроса:

— Решила съмъ никога вече да се не омѣжвамъ, пазейки свято паметята на покойния си съпругъ.

Алексей и Ефросина си отдъхнаха. Анна бѣ разрешила умѣло въпроса. И за да спечели довѣрието на българина, та да може да му служи по-предано срещу сънародниците си, василевсътъ добави:

— Анна е още доста млада. Има време, за да промѣни мнението си. Въ всѣки случай, азъ те считамъ за свой най-близъкъ сродникъ. Бжднитѣ дни ще покажатъ сѣдбата ти.